

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce **Ing. M. L.**, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení Ing. M. S., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. ZKI BR-O-74/583/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 25. 9. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2015, sp. zn.

ZKI BR-O-74/583/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Havlíčkův Brod (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. OR-157/2015-601/9 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce také domáhá, a kterým nebylo vyhověno námitce žalovaného proti obsahu obnoveného katastrálního operátu v katastrálním území Hroznětín u Číhoště, směřující proti neprovedení zápisu věcného břemene podle Smlouvy tržové ze dne 12. 11. 1930 k pozemku parc. č. x v katastrálním území Hroznětín u Číhoště do katastru nemovitostí.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť není správné a nevyhovuje zákonným požadavkům, kdy je založeno na izolovaném a formalistickém přístupu a ze strany žalovaného nedošlo k úplnému zjištění skutkového stavu ohledně zápisu a existence věcného břemene podobě služebnosti, které bylo řádně vedeno v pozemkové knize k pozemku č. kat. x, původně katastrální území Dobrnice, nyní parc. č. x, katastrální území Hroznětín u Číhoště. Dále má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je vadné, jelikož nerespektuje všechny skutečnosti uvedené ve spise a stále v jeho rámci nedošlo k dostatečnému vypořádání všech námitek žalovaného, kdy žalovaný podle žalobce např. nezohlednil žalobcem přednesený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1163/2002, a naopak aplikoval nesprávně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-31. Dle žalobce tímto postupem žalovaného došlo k porušení a krácení jeho práv, jelikož vystupuje jako jeden z oprávněných z předmětného věcného břemene a na základě uvedených žalobních námitek se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a požaduje uhrazení náhrady nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 8. 3. 2016, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň se žalovaný vyjádřil k námitce žalobce ohledně nezohlednění judikatury předložené žalobcem a naopak její nesprávné aplikaci. Žalovaný má za to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103, dopadá na předmět řízení, a že žalobcova argumentace rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1163/2002, je s ohledem na odlišný předmět řízení nepřipustná.

[4] Dále se žalovaný vyjádřil k námitce žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu týkající se zániku věcného břemene k pozemku aktuálního označení parc. č. x v katastrálním území Hroznětín u Číhoště. Žalovaný uvádí, že v daném případě rozhodující pro zápis do evidence nemovitostí bylo rozhodnutí státního notářství v dědickém řízení, nikoliv šetření právního vztahu evidovaného dosud v pozemkové knize. Z důvodu absence uvedení věcného břemene v rozhodnutí státního notářství byl nadále pozemek aktuálního označení parc. č. x v katastrálním území Hroznětín u Číhoště veden bez namítaného věcného břemene. Nadto žalovaný uvedl, že katastrální úřad v řízení o opravě chyby katastrálního operátu nezjišťuje skutečný stav věci, ale pouze takový, který je evidován v katastru nemovitostí podle listin předložených.

[5] Žalobce v rámci své repliky doručené soudu dne 13. 4. 2016 setrval na svých tvrzeních již uvedených v žalobě. Žalobce zdůrazňuje, že evidence pozemkových knih prokazovala daný právní vztah a nebylo prokázáno, že by došlo k zániku předmětného věcného břemene. Z toho důvodu by mělo být dle žalobce toto věcné břemeno řádně vedeno a katastrální úřad pochybil, kdy námitkám žalobce nevyhověl.

[6] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření, doručeném zdejšímu soudu dne 29. 9. 2017, soudu sdělila, že požaduje zamítnutí žaloby, a že předmětná kauza je jedním z mnoha sporů mezi žalobcem, státem a osobou zúčastněnou na řízení, a že dle jejího tvrzení je počínání žalobce v rozporu s dobrými mravy a neslučuje se s principy občanského soužití.

[7] Vzájemná podání účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[8] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[10] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda mělo být v rámci obnovy katastrálního operátu zapsáno v katastru nemovitostí věcné břemeno v podobě služebnosti zatěžující pozemek parc. č. x, katastrální území Hroznětín u Číhoště, a to na základě zápisu v pozemkové knize katastrálního území Dobrnice v knihovně vložce č. x a Smlouvy tržové ze dne 12. 11. 1930, knihované pod č. d. x.

[11] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je důležitým předmětem posouzení otázka pravomocí katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu a při opravě chyb v katastrálním operátu, krajský soud pokládal za nutné nejprve shrnout relevantní právní úpravu, judikaturu správních i civilních soudů týkající se dané problematiky.

[12] Dle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „katastrální zákon“), je katastrální operát tvořen mimo jiné souborem geodetických informací, který zahrnuje její číselné vyjádření a souborem popisných informací, který zahrnuje údaje podle § 4 odst. 1 písm. b) až

f) katastrálního zákona. V ustanovení § 4 odst. 1 písm. e) katastrálního zákona je uvedeno, že katastr obsahuje mimo jiné „*údaje o právech včetně údajů o vlastnících a údaje o oprávněných z jiného práva, které se zapisují do katastru.*“ Na základě výše uvedeného lze dojít k závěru, že právo z věcného břemene v podobě služebnosti (údaj o právu oprávněného z jiného práva) je popisnou informací.

[13] Ustanovení § 40 odst. 1 katastrálního zákona připouští tři způsoby obnovy katastrálního operátu, kdy stanovuje, že: „*Obnova katastrálního operátu je vyhotovení nového souboru geodetických informací a nového souboru popisných informací v elektronické podobě, které se provede a) novým mapováním, b) přepracováním souboru geodetických informací, nebo na podkladě pozemkových úprav.*“ Ze správního spisu soud seznal, že v daném případě proběhla obnova katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací. Soud k výše uvedenému dodává, že Nejvyšší správní soud v usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 – 12, (publikován ve Sbírce NSS pod č. 695/2005 Sb.) shledal, že „*obnova katastrálního operátu je úkonem katastrálního úřadu, jehož cílem je jeho aktualizace buď po stránce obsahové (je-li skutečný průběh hranic v terénu jiný, než jak je zapsán ve stávajícím katastrálním operátu – ať už následkem technické nedokonalosti původní evidence, faktického vývoje či v důsledku provedených pozemkových úprav), nebo po stránce formální (převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru).* Již z tohoto stručného popisu je zřejmé, že obnova katastrálního operátu je souborem úkonů evidenčního a technického rázu a že nesměřuje ke změně právních vztahů.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že obnova katastrálního operátu je souborem úkonů katastrálního úřadu technického a evidenčního charakteru (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, publ. ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 15/2006 Sb., nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2007, č. j. 29 Ca 162/2005 – 52, publ. ve Sbírce NSS pod č. 1432/2008). V rámci obnovy katastrálního operátu není katastrální úřad oprávněn jakkoliv rozhodovat o existenci či rozsahu vlastnického nebo jiného práva k dotčené nemovitosti.

[14] Dle ustanovení § 45 odst. 3 katastrálního zákona je možné podat proti obsahu obnoveného katastrálního operátu námitky během vyložení obnoveného katastrálního operátu a ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy skončilo jeho vyložení.

[15] Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce uplatnil v souladu s výše uvedenou právní úpravou námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu katastrálního území Hroznětín u Číhoště. Jelikož žalobce považoval údaje obnoveného katastrálního operátu za nesprávné z důvodu absence zápisu práva plynoucího z věcného břemene k parc. č. x předmětného katastrálního území, je nutné zjišťovat, zda došlo při této obnově k chybě dle ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, kdy „*[n]a písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.*“

[16] Soud se na základě výše uvedeného zabýval, zda se v daném případě jednalo o chybu, kterou je možno napravit v řízení ve věci námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu dle ustanovení § 45 odst. 3 katastrálního zákona za použití § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě rozsudků.

Byť se jeho dosavadní judikatura vztahuje k dřívější právní úpravě obsažené v § 8 a § 16 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrálního zákona), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dřívější katastrální zákon“), lze z ní obecně vycházet, neboť právní úprava opravy chyby byla v téměř nezměněné podobě převzata do současného katastrálního zákona. I v projednávané věci je proto třeba trvat na dříve vysloveném požadavku, aby opravou chyby v katastrálním operátu došlo k nastolení souladu mezi údaji v katastru a údaji dle listin založených ve sbírce. Opravou chyby se neupravují ani vlastnické, ani jiné vztahy k nemovitostem, a tudíž se jím nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují žádná práva a povinnosti. Odstranění rozporů mezi evidovanými a údaji ve sbírce listin je totiž smyslem a účelem tohoto institutu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, publ. ve Sbírce NSS pod č. 986/2006 Sb., ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009 – 75, publ. ve Sbírce NSS pod č. 771/2011 Sb., nebo ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 – 32, publ. ve Sbírce NSS pod č. 2902/2013 Sb.). Krajský soud nemá důvod odchýlit se v této konkrétní věci od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu a uvádí, že obnova katastrálního operátu dle ustanovení § 45 katastrálního zákona a oprava chyb v katastrálním operátu dle ustanovení § 36 katastrálního zákona mají evidenční účel a nedochází při nich k odstraňování sporů ohledně existence či neexistence práv a povinností vázoucích na evidovaných nemovitých věcech.

[17] Dále zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 – 65, publ. ve Sbírce NSS pod č. 2969/2014 Sb., podle kterého *„[k]atastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“* Stejně tak lze i přes nesouhlas žalobce poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publ. ve Sbírce NSS pod č. 2098/2010 Sb., v němž bylo řečeno, že neurčitý pojem „zřejmý omyl“ je třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (*error facti* – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsazených v podkladové listině nebo např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (*error iuris* – např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, nebo zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem).

[18] Nakonec zdejší soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 119/2014 – 53, publ. ve Sbírce NSS pod č. 6674/2014 Sb., dle kterého *„[o]pravou chyby v katastru nelze napravovat nesoulad mezi evidovanými údaji a faktickým stavem v terénu, případně chyby, které jsou nejasné či sporné, např. vzniklé v důsledku protichůdného obsahu listin. Smyslem řízení o opravě chyby, jsou-li pro provedení opravy splněny zákonné podmínky, je uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin, které má katastrální úřad k dispozici. Toto restriktivní pojetí pravomoci katastrálního úřadu vyplývá z toho, že se jedná o správní orgán provádějící pouze evidenci na základě předložené listiny a nikoliv orgán povoláný k přezkumu její pravosti či správnosti. Možnosti katastrálního úřadu ve vztahu k opravě zřejmým omylem vzniklých chyb jsou limitovány také během času a s ním přicházejícími objektivními skutečnostmi. Opravu chyby nelze realizovat, pokud byla překryta novým zápisem, který již stejný omyl nevykazuje, jak bylo vysloveno v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2013, čj. 30 A 102/2011 - 46, který byl*

následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2014, čj. 8 As 100/2013 - 41. Zvlášť obezřetně je třeba přistupovat také k nedostatkům v evidovaných údajích, které vznikly při transponování historických záznamů vedených např. v pozemkových knihách do evidence nemovitostí, k čemuž se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval např. v rozsudcích ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007 - 107 a ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 22/2013 - 26, v nichž bylo shodně konstatováno, že vzájemný nesoulad údajů obsažených ve staré a nové evidenci neznamená bez dalšího existenci zřejmého omylu ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[19] V daném případě se jedná o námitku nedostatku zápisu práva z věcného břemene, tedy chyby, která vznikla právě při přenášení historických záznamů vedených v pozemkových knihách do evidence nemovitostí. Z kontinuální návaznosti katastrálního operátu na operát evidence nemovitostí (dle § 29 odst. 1 dřívějšího katastrálního zákona se operát evidence nemovitostí považuje za operát katastru nemovitostí, kdy na tento operát navazuje také katastrální zákon) je obecně dovozováno, že postupem podle § 8 odst. 1 písm. a) dřívějšího katastrálního zákona a nyní dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona lze opravit i chyby, které vznikly při zakládání a vedení bývalé evidence nemovitostí dle zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí (shodně např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Ca 94/2005 – 34, publ. ve Sbírce NSS pod č. 1246/2007).

[20] Zakládání evidence nemovitostí upravovala vyhl. Ústřední správy geodézie a kartografie č. 23/1964 Sb., kterou se prováděl již zmíněný zák. č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, avšak již bez přímé návaznosti na pozemkové knihy a pozemkový katastr. Záписy právních vztahů v evidenci nemovitostí byly prováděny postupně ve dvou etapách, kdy v první do roku 1966 byly dle § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 23/1964 Sb. „[zapisovány] v evidenci nemovitostí běžné změny vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení...“. Dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) a c) vyhlášky č. 23/1964 Sb., bylo omezení vlastnického práva (tedy i ve formě věcného břemene) zapisováno na základě mimo jiné rozhodnutí státního notářství v dědickém řízení. Státní notářství tedy dle § 102 zákona č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád), zasílalo orgánu geodézie své pravomocné rozhodnutí, kterým bylo skočeno dědické řízení, a zároveň orgánu geodézie sdělovalo, která omezení váznoucí na nemovitostech mají být v evidenci nemovitostí zapsána.

[21] V předmětné věci bylo základem pro zápis práv do evidence nemovitostí spojených s pozemkem parc. č. x v katastrálním území Hroznětín u Číhoště (původně č. kat. x v katastrálním území Dobručicích) právě Rozhodnutí Státního notářství v Havlíčkově Brodě ve věci dědictví po V. J. ze dne 20. 9. 1965, čj. D 546/1965, kde je stanoveno, že „vl. Č. 8, 134 se uzavírají a současně převádí ve vl. č. 8 zajištěná pod C 165 pohledávka fin. Odboru ONV Havl. Brod z roku 1957 za nedoplatek na zeměd. daní v částce 2.550 Kč s přísl. Jiné závady se nepřevádějí.“ V daném rozhodnutí není zmíněno věcné břemeno, které bylo vedeno v pozemkové knize na základě Smlouvy tržové ze dne 12. 11. 1930, jak vyplývá z výpisu č. PU 883/2002 z uzavřené pozemkové knihy, knihovní vložka č. 134, katastrální území Dobručice. Jelikož v rámci první etapy zápisu právních vztahů do evidence nemovitostí nebyly podkladem pro zápis právních vztahů údaje v pozemkových knihách, orgán geodézie se dle platné a účinné právní úpravy řídil údaji v rozhodnutí státního notářství v dědickém řízení.

[22] V druhé etapě zápisu právních vztahů do evidence nemovitostí od roku 1967 měly být postupně zapsány právní vztahy v evidenci nemovitostí ještě nevyznačené. Nově zavedená evidence nemovitostí přitom nemohla jen jednoduše převzít zápisy z veřejných knih, z pozemkového katastru a dalších veřejných seznamů, neboť vlastnické a jiné právní vztahy v polovině šedesátých let jim v důsledku přerušení kontinuity zápisů od roku 1951 nemusely odpovídat. Vyhláška č. 23/164 Sb. proto v § 4 odst. 2 stanovila, že „[p]ro zápis právních vztahů o nemovitostech bude podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru. Orgány geodézie zapíší do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledku šetření je oprávněným nebo povinným.“ Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu o evidenci nemovitostí, „ani v těchto případech orgán geodézie nerozhoduje. Bude věcí občana nebo organizace, aby se domohl svého práva u soudu nebo hospodářské arbitráže, a podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo hospodářské arbitráže opraví pak orgán geodézie zápis“.

[23] Právě s vědomím diskontinuity zápisů v období let 1951 – 1964 a procesu zakládání evidence nemovitostí od roku 1964 je třeba přistupovat k hodnocení otázky, zda v projednávané věci došlo ke zřejmému omylu při vedení a obnově katastru ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona (§ 8 odst. 1 písm. a) dřívějšího katastrálního zákona). Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 22/2013 – 26 (publ. ve Sbírce NSS pod č. 695/2005 Sb.) „[p]ožadavek zřejmosti omylu navíc značí, že by se mělo jednat o omyl jednoznačně zjištělný; katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná (například v důsledku protichůdných listin či jiných okolností)... Z rozporu mezi zápisem v pozemkové knize (a listinou jej potvrzující) a zápisem v katastru nemovitostí, proto nelze bez dalšího dovozovat zřejmý omyl při obnově a vedení katastru nemovitostí ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.“ Jak již bylo uvedeno výše, je nutné názory Nejvyššího správního soudu v této věci aplikovat také na navazující právní úpravu, tedy na ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[24] V předmětné věci je *de facto* napadán nesprávný postup pracovníků orgánu geodézie, kteří při druhé etapě zavádění evidence nemovitostí nepřevzali údaje z pozemkových knih. Nebyl-li však zápis uvedený v pozemkové knize převzat do evidence nemovitostí, nemuselo se jednat pouze o omyl ve formě opomenutí pracovníka tehdejšího orgánu geodézie, ale i o výsledek šetření, kdy mohlo vyjít najevo, že příslušný zápis již nemá opodstatnění, a to právě na základě rozdílných údajů obsažených v Rozhodnutí Státního notářství v Havlíčkově Brodě ze dne 20. 9. 1965, č.j. D 546/1965. V rámci let 1930 – 1965 totiž došlo k rozporu mezi listinami, které tvořily podklad pro zápis právních vztahů, a to mezi Smlouvou tržovou ze dne 12. 11. 1930 a právě Rozhodnutím Státního notářství v Havlíčkově Brodě ze dne 20. 9. 1965, č.j. D 546/1965. Nadto k tomu soud uvádí, že Smlouva tržová ze dne 12. 11. 1930 byla podkladem pouze pro zápis do pozemkové knihy, nikoliv podkladem pro zápis do evidence nemovitostí. Pozemkové knihy byly při zavádění evidence nemovitostí používány pouze podpůrně, tudíž měly při transponování údajů do evidence nemovitostí menší váhu, než listiny, které byly podkladem pro zápis práv do evidence nemovitostí již v první etapě jejího provádění.

[25] Soud rovněž v tomto případě odkazuje na výše uvedené kontinuální názory Nejvyššího správního soudu, které stanovují, že institut opravy chyb v katastru nemůže sloužit ke změně právních vztahů k nemovitostem ani k odstraňování sporů týkajících se těchto vztahů. Tento závěr není výrazem nedotknutelnosti činnosti správního orgánu a vyloučení možnosti kontroly či nápravy jeho postupu, nýbrž odráží odlišnou roli správních orgánů a soudů, kdy prvním z nich náleží pouhá evidence práv k nemovitostem v katastru na základě předložených listin a druhým z nich náleží v případě nejasností rozhodování o tom, komu ve skutečnosti právo náleží (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, čj. 4 As 34/2010 – 41, publ. ve Sbírce NSS pod č. 1028/2011).

[26] Na základě všeho výše uvedeného zdejší soud shledává, že katastrální úřad není oprávněn zjišťovat, zda právo plynoucí z věcného břemene ještě existuje (např. zda bylo po celou dobu vykonáváno či zda je zde faktická nemožnost výkonu práv z věcného břemene) a už vůbec si dělat názor v čí prospěch by mělo být zapsáno; nejde přitom o „formalistický a izolovaný přístup“, jak tvrdí žalobce, nýbrž právě o důsledek vymezení působnosti mezi katastrálním úřadem a soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení.

[27] Zdejší soud taktéž zdůrazňuje, že s odstupem několika desítek let lze s ohledem na diskontinuitu zápisů věcných práv k nemovitostem (v rámci pozemkových knih a následně evidence nemovitostí) velice obtížně prokazovat existenci zřejmého omylu při vedení katastru. Podle právního názoru zdejšího soudu institut opravy chyb v katastrálním operátu za takové situace není vhodným nástrojem pro nápravu tvrzené nesprávnosti. V takovém případě je na místě domáhat se tvrzeného práva cestou žaloby u soudu v občanském soudním řízení postupem dle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), popřípadě katastrálnímu úřadu předložit souhlasné prohlášení současného vlastníka předmětné pozemku parc. č. x, katastrální území Hroznětín u Číhoště, jako povinného a subjektů označených za oprávněné, kterým bude vzájemně potvrzena existence služebnosti.

[28] S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že zde nejsou splněny podmínky pro zápis věcného břemene k pozemku parc. č. x v katastrálním území Hroznětín u Číhoště, a to v podobě služebnosti „*ve prospěch obyvatelů osady Malého Hroznětína pozůstávající z: volného přístupu k rybníku, koupání, braní vody, plavení a napájení dobytka i plavení hus a kachen, praní prádla i pytlů, mytí vozů bryček, a to v rybníce čkat. x v Dobrnících jako služebném*“ na základě zápisu v knihovní vložce č. 134, části C, v pozemkové knize katastrálního území Dobrnice, dle čl. VII. Smlouvy tržové ze dne 12. 11. 1930, knihované pod č. d. x, v rámci řízení o námitkách proti obsahu obnovy katastrálního operátu dle § 45 odst. 3 katastrálního zákona. Žalobní námitka žalobce ohledně správnosti napadeného rozhodnutí je tak **nedůvodná**.

[29] Pro úplnost se soud dále zabýval námitkami žalobce ohledně procesních pochybení žalovaného, kdy dle žalobce napadené rozhodnutí nesplňuje zákonem na ně kladené požadavky.

[30] K tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí založeno na „izolovaném a formalistickém přístupu“, a že ze strany žalovaného nedošlo k úplnému zjištění skutkového stavu ohledně

zápisu a existence věcného břemene se soud již výše vyjádřil. V daném případě se nejedná o přehnaně formalistický přístup žalovaného k věci, ale žalovaný v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) dodržuje rozdělení pravomocí mezi katastrální úřady a obecné soudy, tedy uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Jak již bylo stanoveno výše, katastrální úřad není oprávněn zjišťovat stav a nadto rozhodovat ohledně existence či neexistence věcného břemene, pouze zajišťuje, že údaje obsažené v listinách ve sbírce listin budou v souladu se zápisem v katastru nemovitostí. Současný zápis v katastru nemovitostí odpovídá obsahu Rozhodnutí Státního notářství v Havlíčkově Brodě ze dne 20. 9. 1965, čj. D 546/1965, a listinám následujícím (Smlouvě kupní a darovací ze dne 22. 4. 1969, reg. č. j. RI 312/1969, Rozhodnutí Státního notářství v Kutné Hoře ze dne 14. 9. 1977, č.j. D 402/77 a Smlouvě darovací ze dne 2. 2. 1990, reg. č. j. RI 1059/1990). Veškeré úvahy žalobce týkající se existence věcného břemene a jeho trvání během změn právních předpisů ho upravujících nejsou v dané věci relevantní, jelikož se jimi žalovaný ani katastrální úřad nemohou zabývat. V tomto ohledu soud žalobce opět odkazuje na občanskoprávní řízení. Žalobní námitka žalobce tedy **není důvodná**.

[31] Dále žalovaný soudu předložil, že napadené rozhodnutí nesplňuje zákonem stanovené požadavky, kdy napadené rozhodnutí je vadné, jelikož nerespektuje všechny skutečnosti uvedené ve spise a stále v jeho rámci nedošlo k dostatečnému vypořádání všech námitek žalovaného, kdy žalovaný podle žalobce např. nezohlednil žalobcem přednesený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1163/2002, a naopak aplikoval nesprávně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-31.

[32] Na základě předložené spisové dokumentace soud konstatuje, že správní spis je veden zcela zákonně, v souladu se standardy vedení spisové dokumentace v obdobných typech řízení. Soud ve správním spisu našel list vlastnictví č. 43 týkající se pozemku parc. č. x, katastrální území Hroznětín u Číhoště, a to se zápisem vlastnictví paní A. J. (dat. nar. „X“), která nabyla vlastnictví k nemovitým věcem uvedeným na předmětném listu vlastnictví na základě Rozhodnutí Státního notářství v Havlíčkově Brodě ze dne 20. 9. 1965, čj. D 546/1965. Jelikož v rámci let 1964 – 1966 docházelo teprve k vytváření evidence nemovitostí, není možné, aby další list vlastnictví týkající se pozemku parc. č. x, katastrální území Hroznětín u Číhoště, byl vytvořen. Před rokem 1965 byly používány k evidenci pozemků veřejné knihy (např. pozemková kniha) a pozemkový katastr. Ani jedna z těchto evidencí neznala pojem list vlastnictví. Není tedy možné, aby spis další listy vlastnictví datované před rok 1965 osahoval. Vlastnické právo k pozemku parc. č. x, katastrální území Hroznětín u Číhoště, před rokem 1965 prokazuje výpis z uzavřené pozemkové knihy č. PU 883/2002, které se týká vlastnického práva k pozemku č. kat. 212, katastrální území Dobrnice. Stejně tak správní spis obsahuje listy vlastnictví týkající se nemovitých věcí v katastrálním území Hroznětín u Číhoště, kde je vlastníkem žalobce.

[33] Soud poznamenává, že katastrální úřad stejně tak jako žalovaný jsou správními orgány. Ty v rámci správního řízení dle § 52 správního řádu nejsou vázány důkazními návrhy účastníků, především pokud neočekávají jejich větší přínos pro posouzení věci, a mohl by daný případ objasnit na základě jiných a objektivnějších důkazů. Žalovaný tedy nebyl nucen

vzít v potaz podklady žalobce týkající se zápisu předkupního práva do katastru nemovitostí na základě Smlouvy darovací ze dne 17. 3. 1993 uzavřené mezi manžely L. a žalobcem, jelikož tyto podklady nemají žádný vztah k projednávané věci. K tomu zdejší soud dodává, že správní orgán při řešení případu přihlíží k jeho specifickým okolnostem a z toho důvodu mohou vznikat důvodné rozdíly mezi na první pohled podobných případů. Zdejší soud dále uvádí, že z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že se žalovaný vypořádal se všemi námitkami žalobce a že se věci zabýval dostatečně podrobně. Žalovaný žalobci vyložil důvody, proč nelze předmětné věcné břemeno zapsat do katastru nemovitostí, popsal důkladně vztah mezi údaji v pozemkových knihách, pozemkovém katastru, evidenci nemovitostí a katastrem nemovitostí a odkázal žalobce k právním institutům, na základě kterých by bylo možno věcné břemeno do katastru nemovitostí zapsat.

[34] Soud ze spisového materiálu došel k závěru, že žalovaný správně aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103, publ. ve Sbírce NSS pod č. 2098/2010 Sb., jelikož jeho předmětem je převzetí údajů z pozemkových knih do evidence nemovitostí, tedy do předchůdce katastru nemovitostí. Jak soud již výše uvedl, během zakládání evidence nemovitostí při druhé etapě docházelo k šetření, na základě jehož výsledků byly zapisovány právní vztahy nezapsané v první etapě. S odstupem času však není možné výsledek tohoto šetření zjistit tak, aby mohlo být konstatováno, že při převádění těchto údajů došlo ke „zřejmému omylu“ pracovníka geodézie, především s ohledem na rozpornost listin sloužících jako podklad pro zápis do pozemkové knihy a do evidence nemovitostí. S ohledem na výše uvedené není možné přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná právě v důsledku protichůdných listin. K vyjasnění tohoto sporu slouží již výše zmiňované soudní řízení před obecným soudem. Žalobcem předkládaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 6. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1163/2002 (publ. ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 11/2003 Sb.) je neaplikovatelný. Žalovaný ani katastrální úřad nejsou zákonem zmocněni k tomu, aby rozhodovali o tom, zda věcné břemeno stále existuje a komu svědčí, soud opakovaně uvádí, že k tomu jsou zmocněny obecné soudy v rámci občanskoprávního řízení. Z výše uvedených důvodů je žalobní námitka žalobce týkající se absence zákonem stanovených náležitostí rozhodnutí správního orgánu **nedůvodná**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[35] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce v meritu věci zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[36] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

[37] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jí přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jí žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. listopadu 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu